

VERSUS

σχόλια & σύντομα
διατυπωμένες
αντιθέσεις-

Ορυχεία στο διάστημα!

Λοιπόν. Διαβάστε φάση: όσο εμείς αναζητούμε τα όρια του μέσα και του έξω σε μία καθημερινότητα που όλο και στενεύει, κάνοντας με συγκρατημένη αισιοδοξία πλάνα για τη νέα σεζόν, οι άλλοι αναγγέλουν διαστημικούς σταθμούς στο φεγγάρι. Φαίνεται πως έχουμε άλλα πράγματα στο μυαλό μας. Η Κίνα σε συνεργασία με τη Ρωσία ανακοίνωσαν το επόμενο επεισόδιο της διαστημικής οδύσσειας, το οποίο έχει τον ευφάνταστο τίτλο «International Lunar Research Station» και αναμένεται να προβληθεί το μακρινό 2031. Έχουν ανακοινώσει κάτι αντίστοιχο και οι Αμερικάνοι, υποστηρίζοντας πως θα έχουν έτοιμο τον δικό τους διαστημικό σταθμό το 2024. Η NASA, βέβαια, σε αντίθεση με τους αντίστοιχους Κινέζους, δε φημίζεται για την τυπικότητά της σε τέτοια ραντεβού.

Ήδη ξεκίνησαν να τα μασάνε, ελέω covid και υπέρογκου κόστους. Εκτός από τις τεχνολογικές προκλήσεις που έχουν τέτοια projects, αποτελούν και την κορυφή ενός επιστημο-τεχνολογικού διακρατικού ανταγωνισμού, ο οποίος έχει απολήξεις τόσο στον πόλεμο με σφαίρες και τα δίκτυα επικοινωνίας,

όσο και τις σπάνιες γαίες! Η ταινία φαίνεται να γίνεται block buster,

καθώς αυτές οι αποστολές προς τα εκεί κοιτάνε: την εξόρυξη από την επιφάνεια του φεγγαριού και κοντινών μετεωριτών, φτιάχνοντας μια αλυσίδα μεταφοράς προς τα αποθεματικά τους. Άμα ανοίξει καμία θέση στα διαστημικά ορυχεία κάντε μας σινιάλο. Έχουμε κάποιες καλές ιδέες για το πρώτο αυτόνομο σωματείο στο φεγγάρι.

Οι εθνικοί μας ευεργέτες

Η μεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους δε θα μπορούσε να μην έχει το ένα της μάτι καρφωμένο στο σχέδιο επανεκκίνησης της οικονομίας. Η φιέστα των εγκαινίων του νέου στρατοπέδου συγκέντρωσης μεταναστών στη Σάμο, όπως και η εξαγγελία δημιουργίας τεσσάρων ακόμα σε Λέρο, Κω, Λέσβο και Χίο, μάς δείχνει ακριβώς αυτό: βγαίνουν ακόμα λεφτά στην πλάτη των μεταναστ(ρι)ών. Στην σεμνή τελετή, εκτός από τον Μητράκη, τον Λογοθέτη και μια ευρωπαϊά που μάλλον ήρθε να τσεκάρει που πήγαν τα λεφτά, παραβρέθηκε εκπρόσωπος της κατασκευάστριας εταιρίας «Μυτιληναίος». Όπως μας πληροφορεί το βιογραφικό της σημείωμα στην ιστοσελίδα της, ο όμιλος Μυτιληναίος δημιουργεί προστιθέμενη αξία 1,06 δισ. ευρώ, δηλαδή το 0,6% του ΑΕΠ της χώρας. Καθόλου άσχημα. Το μέγεθος του προσωπικού που απασχολεί, σε συνδυασμό με τον κύκλο εργασιών που αναλαμβάνει, τον κατατάσσει στην πρώτη γραμμή της εθνικής οικονομίας. Όταν μάλιστα παρέχει θέσεις εργασίας σε νευραλγικά σημεία της επικράτειας, η ευεργεσία γίνεται ακόμα μεγαλύτερη. Αυτήν τη φορά η τοπική κοινωνία συναίνεσε δια της απουσίας διαμαρτυριών, ίσως επειδή κάποιοι βρήκαν δουλειά ως σεκιουριτάδες του στρατοπέδου, είτε ως μπουφетζήδες του catering, είτε επειδή φέτος το πήρανε γραμμή πως από τον τουρισμό θα αργήσουν να ξαναδούν χρήμα. Όπως και να έχει, το ελληνικό κράτος σε συνεργασία με τη βιομηχανία του δείχνουν τα δόντια τους: η καπιταλιστική αξιοποίηση των περιορισμών περνάει πάνω από τα σώματα του παγκόσμιου προλεταριάτου.

Πού πάνε τα μαμούθ όταν εξαφανίζονται;

Ποιός δεν έχει δει την εποχή των παγετώνων; Και να μην την έχει δει, κάτι μας λέει πως κάποια αντίστοιχη θεματολογικά ταινία θα κυκλοφορήσει στο netflix σύντομα. Η κλιματική αλλαγή από hype του millenium έχει αναβαθμιστεί σε επερχόμενη απειλή. Τί θα κάνουν οι σοφοί μάγοι για αυτό; Μα φυσικά θα δημιουργήσουν... μαμούθ! Η εταιρία βιο-επιστήμης και γενετικής Colossal, σε συνεργασία με τον καθηγητή του Harvard, George Church, εξασφάλισαν χρηματοδότηση ύψους 15 εκ. ευρώ, και με αυτά αξιώνουν να στήσουν έναν μικρό ναό γενετικής μηχανικής. Το concept είναι το εξής (και λέμε εκ των προτέρων ότι δε μας πείθει): οι ασιατικοί ελέφαντες βρίσκονται υπό εξαφάνιση και προσπαθούμε να τους σώσουμε. Θα

τα πηγαίνανε καλύτερα εάν έμοιαζαν με τα μαμούθ, καθώς θα μπορούσαν να αναζητήσουν ένα καλύτερο μέλλον στις βορειότερες τούνδρες της Σιβηρίας. Επομένως, ας φτιάξουμε ένα έμβριο ασιατικού ελέφαντα, κουμπώνοντας πάνω στο γενετικό του υλικό χαρακτηριστικά των μαμούθ που έχουμε συλλέξει από απολιθώματα: περισσότερο λίπος και τρίχωμα ώστε να αντέχει το κρύο, και δύναμη ώστε να ρίχνει δέντρα και να αναμοχλεύει το έδαφος.

Με αυτόν τον τρόπο και οι ασιατικοί ελέφαντες θα επιβιώσουν, και μαμούθ θα έχουμε πλέον και θα αποκατασταθεί ο υποβαθμισμένος οικότοπος ενός τεράστιου μέρους του πλανήτη. Οι διαφωνίες μεταξύ των επιστημόνων εστιάζουν στο εάν αυτή η λύση θα έχει όντως θετικό αποτύπωμα στο οικοσύστημα. Το ότι θα δημιουργηθούν σε τεχνητές μήτρες γενετικά τροποποιημένα τεράστια ζώα με άγνωστες συνέπειες, σιγά! Αυτές οι τεχνολογίες εξασφαλίζουν τη συντήρησή μας ως είδος στον πλανήτη με τα εμβόλια κατά της πανδημίας. Τα μαμούθ εξάλλου είναι κάπως χαριτωμένα, το λιώσιμο των πάγων φτιάχνει το τοπίο, και ένα ακόμα blog buster βρίσκεται στα σκαριά!

Καννίζουν οι χελώνες;

Δεν είμαστε σίγουρες αν το πήρατε είδηση, αλλά μαζί με τις κλασσικές συστάσεις πάνω στα πακέτα των τσιγάρων για το πόσο κακό είναι το κάπνισμα, επιπλέον φιγουράρουν δύο νέες σημάσεις. Η μία δείχνει μια μάλλον νταγκλαρισμένη χελωνίτσα πάνω από την οποία επιπλέει η γόπα σου (μαλάκα καπνιστή) και η άλλη εστιάζει γλαφυρά στην κίνηση που κάνει ένα αλάνι όταν πετάει με στυλ το τελειωμένο τσιγάρο του (συνήθως την ώρα εκείνη τον τραβάνε βίντεο ή/και προσπαθεί να εντυπωσιάσει κάποιο ταίρι). Μετά τα χάρτινα καλαμάκια που κάνουν τους καφέδες μας κακόγευστους και δεν μασιούνται ώστε να μας γλιτώνουν από τις αμήχανες στιγμές, πλέον κάθε ρουφηξιά τσιγάρου θα μας θυμίζει πως το «οικολογικό μας αποτύπωμα» συμβάλλει στην καταστροφή του πλανήτη. Τα φιλτράκια έχουν πλαστικό μέσα, δεν το ξέρατε; Το πλαστικό βρίσκεται παντού, εκεί που δεν το περιμένεις! Με τούτα και με 'κείνα στοιχειοθετείται μια επόμενη έκτακτη ανάγκη έτοιμη για χρήση, για την οποία θα ευθυνόμαστε χωρίς εξαιρέσεις. Έχουμε που έχουμε τις στεναχώριες μας, φταίμε που οι χελώνες πάνε και την πίνουν; Θα έχουν κι αυτές τους νταλκάδες τους φαίνεται.

☆
Σφηνάκια που ☆
☆ δεν ήπιαμε

Θα σου ζητούσα να πάμε σε μία συναυλία, αλλά οι πορτιέρηδες πλέον μας σκανάρουν και δε θέλω να ξέρουν πως σκοπεύουμε να ιδρώσουμε δίπλα - δίπλα. Θα σε ρωτούσα αν σου αρέσει το θέατρο, αλλά δε νομίζω πως η διαφάνειά μας επιτρέπει να αγνοήσουμε τη βαριά πόρτα και τους ηχο-μονωμένους τοίχους του φουαγιέ. Γι'αυτό ας αρκεστούμε στις συνόψεις των περιστάσεων, τις χλιαρές κριτικές στο ίντερνετ και τη φαντασία: το τελευταίο όχημα που μας δέχεται χωρίς εισιτήριο και ελεγκτές.

Η "Ιστορία της βίας" λοιπόν.

Σκηνοθεσία Thomas Ostermeier και παραγωγή της ιστορικής Schaubühne του Βερολίνου. Για να φανταστούν οι συντελεστές τη μεταφορά του έργου στο πάλκο, διάβασαν πολλές φορές την ομώνυμη αυτοβιογραφική νουβέλα του Εντουάρ Λουί. Αλλά ούτε αυτό έπεσε στα χέρια μου. Ίσως έτσι να αισθανόμασταν πιο κοντά τα χνώτα των ταλαντούχων ηθοποιών, τα ευρηματικά σκηνικά και εν τέλει να μαθαίναμε τί είναι τα στραβοσκοπικά φώτα που χρησιμοποιήθηκαν στην παράσταση που διοργάνωσε το φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου. Όσα ξέρουμε φτάνουν ως την ήδη βιωμένη βία και την ιστορία, η οποία είτε μας συγκαταλέγει είτε όχι.

Τη βία δεν την γεννούν όσοι την υφίστανται. Για τους πρωταγωνιστές ίσως βρίσκεται στις στολές που τους φορούσαν ώστε να πάνε στο σχολείο, στην προσευχή πριν ξεκινήσει η πρώτη διδακτική ώρα, στις φωνές του δασκάλου, γονέα ή λοχαγού. Καθ'όλη τη διάρκεια της παράστασης έπαιζε στο φόντο ο αποκρουστικός ήχος από το ξυπνητήρι πριν τη δουλειά και κάθε αναφώνημα συνοδευόταν με το άνοιγμα του φακέλου μισθοδοσίας. Γι'αυτό και στην πλοκή κάθε μέρα είναι Δευτέρα. Πώς αισθάνονται άραγε οι συντελεστές της παράστασης πραγματευόμενοι ταξικές διακρίσεις, την ώρα που αποκλείουν τα ίδια τα υποκείμενα για τα οποία μιλάνε από το δρώμενο;

Δυο περαστικοί στέκονται και συζητάνε έξω από το θέατρο. Ο σκύλος γαβγίζει. Η ιστορία της βίας διακόπτεται τυχαία. Όταν οι άνθρωποι ανακαλύπτουν νέες διαδρομές από τη δουλειά στο σπίτι και οι σκύλοι άλλωτε κουνάνε την ουρά τους κι άλλωτε γαυγίζουν, ανακαλύπτουν ξανά πως έχουν γλώσσα μέσα στα στόματά τους. Και έχουν και δόντια. Ο σκηνοθέτης αγνοεί για τη βία όσα ο σκύλος μυρίζει. Ο ένας ζει εκεί που η βία παράγεται και ο άλλος εκεί που σταματάει. Όταν ο σκύλος σκηνοθετήσει λοιπόν την παράσταση θα έχουμε πρόσκληση κι ίσως την συζητήσουμε αργότερα πίνοντας σε κάποιο δικό μας μπαρ. Μέχρι τότε όμως, εγώ δεν έχω πιστοποιητικό κι εσύ δεν έχεις μπαταρία.